Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 24 (276) ★ Miercuri 7 Apr. 1954 ★ 4 pag., 15 bani

— Iepurașii au crescut în greutate, este de părere Ovidiu Drăgan. Se cunoaște că mănâncă din belșug morcovi și varză. Căsuța lor este curată și aerisită. Au doar prieteni buni: tinerii naturaliști dela Casa pionierilor din Sibiu.

★

Tinerii grădinari și pomicultori au pornit la lucru

„Haidem în grădină!"

In grădina școlii pomii au înmugurit; în curând vor apărea și primele frunzulițe. Pământul însă e umed, pe alocuri chiar acoperit cu pete de zăpadă. Și tot acum, odată cu sosirea primăverii, conducătoarea unității a adus o veste nouă.

— Ați citit? Ați auzit? Va fi un Concurs al tinerilor grădinari și pomicultori la care vor participa pionieri și școlari din toată țara!

Vestea s'a dovedit a nu fi chiar așa de nouă. Despre concurs aflaseră și alți pionieri. Ba chiar despre asta vorbeau și pionierii când a venit Lucia Duduș, conducătoarea unității.

— Vom participa și noi, nu? Doar avem grădină, știm să răsădim plante, să le plivim, ba chiar și să le hrănim. Uite, eu știu, de pildă, că pătlăgelelor roșii le trebuie fosfați, spuse Florina Manasia.

— Și ceapa are nevoie de săruri de potasiu, adăugă repede Dima Gheorghe.

— Sigur că vom participa! Noi ne înscriem la concurs cu tot detașamentul, spuse veselă Ciurea Ana.

— Și noi, și noi — se auzea din toate părțile. Și pionierii se strânseră roată în jurul Luciei.

...Acum concursul a început, nu trebuie pierdută nici o zi în zadar. Treburi sunt multe și pionierii trebuie să le facă pe toate.

— Haidem în grădină! Acolo vom face un plan mai bun, spuse Duduș Lucia.

Colectivul de conducere ... dină unde au repartizat fiecărui detașament parcela sa.

— In față va fi grădina de flori, iar aici cea de zarzavat, spuse Florea Oprea.

— Dar pomii? Pomii nu-i împărțim? întrebă Manasia.

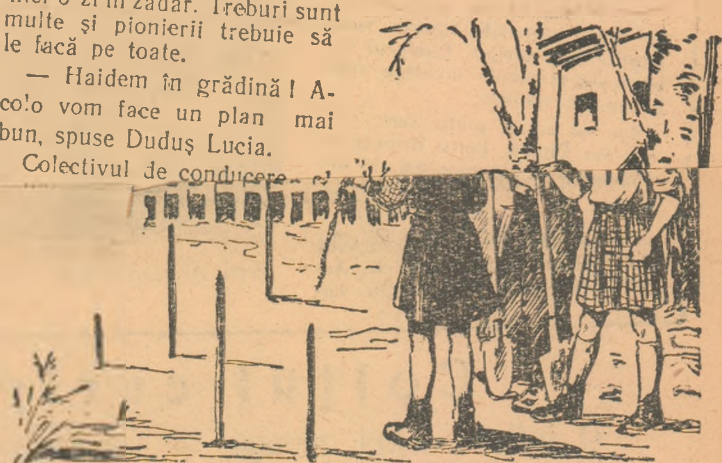
— Ba da! Fiecare detașament va avea o parcelă de flori, una de zarzavat și un rând de pomi fructiferi, hotărîră pionierii.

— Aoleu! Cum o să lucrăm noi aici, se plânse Burcea Aurica, atunci când i se arătă locul pe care va lucra detașamentul ei. Noi o să rămânem în urmă. Dați-ne altă parcelă! Aici nu crește nimic, nu este destul soare. Știți cum s'a întâmplat anul trecut...

— Nu-i adevărat! Anul trecut a fost altceva: noi n'am știut că pătlăgelelor roșii nu le priește umbra, că lor le trebuie multă lumină și căldură. Dar sunt legume și zarzavaturi care și la umbră dau recoltă bună.

...Grădina școlii nu este încă săpată, pământul e prea umed pentru asta și pionierii n'au plantat încă nimic. Dar lor li se pare că în pomi au și apărut merele coapte, iar roșiile sunt bune de mâncat. Așa își văd ei grădina, așa cum va fi la toamnă. Și când te gândești că toate acestea le vor face ei, cu mâinile lor.

Geta COSTIN

Răspunsul nostru

In școala noastră s'a organizat pentru noi, pionierii și școlarii, concursul tinerilor grădinari și pomicultori.

Ne-am grăbit să răspundem de îndată chemării pornite din unitățile comunei Recaș, raionul Timișoara. Participăm și noi la concurs! Până acum noi am curățat pomii, am sădit 200 fire de căpșuni, ne-am făcut o răsadniță în care am semănat varză, roșii și ceapă. Vom putea urmări în curând încolțirea celor 4 soiuri de grâu, orz și ovăz pe care le-am semănat într'un colț al grădinii.

Suntem abia la începutul primăverii. Până la toamnă mai avem multe, multe de făcut. Vom în-dină. Vom mai sădi zarzavaturi și legume. Ne-am propus să facem polenizarea la porumb, floarea soarelui și secară. Vom încerca și altoirea roșiilor pe cartofi.

De-a-lungul întregii veri ne vom nota observațiile mai interesante pe care le vom face în grădină.

Tare-am vrea ca, la toamnă, tot atât de multe și bogate ca roadele din grădină să fie și cunoștințele noastre despre cultivarea și creșterea plantelor.

Colectivul de conducere
al unit. 3, Școala de 7 ani, nr. 3
Orașul Stalin

Cu Geometria în excursie

Poarta se deschise larg și în grupuri, elevii clasei a VII-a A și B dela Școala de 10 ani din Hunedoara au pornit în excursie.

Copacul din Valea Seacă

Străjuind împrejurimile, într'o poeniță se înalță falnic un copac singuratic. Lângă el s'au oprit excursioniștii.

— Ia apreciați: ce înălțime are acest copac? — propuse elevilor tovarăsa profesoară. Uite Mira, ai aici un echer cu catete egale, o sfoară și un țăruș. Folosind cele ce am învățat despre triunghiuri, află înălțimea exactă a copacului fără să te urci în el.

Mira Moraru stătu puțin pe gânduri. Luă sfoara și o legă de trunchiul copacului la înălțimea ochilor ei. Apoi o întinse și legă celălalt capăt de țărușul înfipt în pământ. Intre trunchi și țăruș sfoara făcea astfel o linie orizontală. Pe această sfoară Mira începu să plimbe echerul urmărind linia ipotenuzei. Când linia prelungită a ipotenuzei întâlni vârful copacului se opri. Măsură sfoara până la trunchi, adună rezultatul cu înălțimea trunchiului dela pământ până la locul unde era legată sfoara, apoi spuse:

— Copacul are 15 metri și 50 centimetri!

Inălțimea cu obstacol

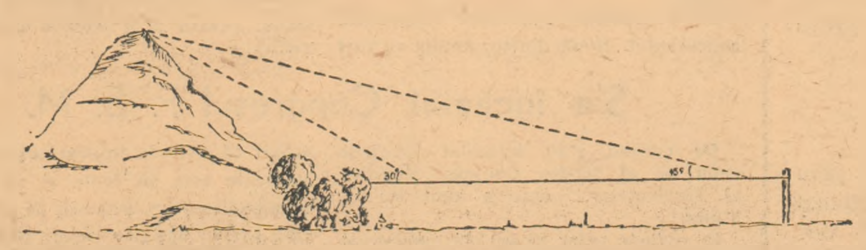
Mira socotise bine, nu încăpea nici o îndoială. Prelungind ipotenuza echerului, ea construise un al doilea triunghi dreptunghic cu catete egale. Una din aceste catete era sfoara, iar cealaltă copacul. Problema fusese așa dar simplă.

Dar iată copiii au avut de rezolvat o problemă mai complicată. Folosindu-se de sfoară și raportor trebuia ca ei să afle înălțimea unui delușor în fața căruia se întinde un tufăriș des.

— Inălțimea aceasta are un obstacol în față, își zise Stroe.

Din marginea tufărișului duse cu ajutorul sforii o dreaptă. Plimbând raportorul pe sfoară el viză un unghi de 30° înscris între dreaptă și linia închipuită spre vârful dealului. A găsit unghiul! Depărtându-se apoi pe sfoară fixă un alt unghi de 15°. Măsură distanța dintre aceste două puncte, o împărți în două, adăugă înălțimea dintre sfoară și pământ, apoi comunică:

— Dealul are o înălțime de 13 metri și 45 de centimetri.

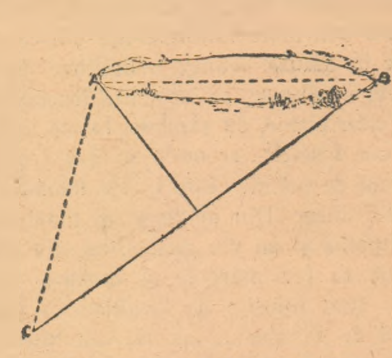
Ce lățime are lacul?

Scânteind ca o oglindă un ochi de lac atrase privirile excursioniștilor. Și lacul le dădu copiilor o problemă.

— Să ne închipuim că vrem să facem un pod peste acest lac, spuse tovarăsa profesoară. Materialele trebuie aduse cu dimensiuni exacte. Cum să aflăm lățimea lacului dacă n'avem nici sfoară, nici ruletă care să ajungă dintr'o parte în cealaltă a lacului?

Un grup de 4 băieți se oferi îndată să rezolve problema.

Cu doi țăruși au fixat două puncte, A și B, într'o parte și cealaltă a lacului. Din punctul B, au dus o dreaptă, iar din punctul A o perpendiculară pe aceasta. Au măsurat distanța dintre

piciorul perpendicularei și punctul B, și au prelungit-o încă pe atât dela piciorul perpendicularei înainte. Astfel au găsit punctul C.

In fața copiilor se găsea astfel un triunghi isoscel cu baza BC, înălțimea — perpendiculara coborîtă din punctul A și două laturi egale (lățimea lacului și distanța AC. Latura AC se poate măsura cu ușurință).

— Putem comanda materialul, spuse Floareș cu ton de glumă. Lacul are o lățime de 25 de metri și 80 de centimetri.

...Intr'un târziu copiii s'au întors mulțumiți acasă. Excursia îi ajutase să repete o bună parte din materia pentru examen.

Gh. NEGREA

PETRU ARMEAN din Ohaba

La poalele muntelui Retezat, se află satul Ohaba de Subpiatra. In sătucul acesta din inima țării Hațegului, trăiește tânărul țăran muncitor Petru Armean cu familia lui.

De cum mijesc zorile, tovarășul Petru pornește la lucru. Ori e la plug, ori îngrijește grădina de legume de lângă casă, ori își seamănă pământul. De când s'a înființat la Ohaba întovărășirea „23 August", Petru Armean și familia lui sunt mereu fruntași. Nu degeaba sătenii l-au ales pe Petru Armean să conducă întovărășirea. Ei, dar cei din Ohaba nu-l prețuiesc pe Petre numai pentru munca lui pe ogor ci și pentru altele...

Uite, să mergem de pildă la căminul cultural.

...S'a sfârșit o zi de muncă. Sala căminului a devenit neîncăpătoare. Un grup de săteni discută cu înflăcărare. In bibliotecă, la o masă stă un bătrânel încărunțit de ani, plecat asupra unei cărți.

Ușa căminului se deschide și intră Petru Armean. El e și directorul căminului cultural. Petru se îndreaptă spre grupul de oameni.

— Astăzi repetăm din nou „Imnul de Stat" și învățăm „Hațegana". Ei, Ileana, ai mai exersat acasă? Dar tu, Marie?

Petru Armean, în fața corului, dă tonul. Privirile tuturor sunt ațintite spre dirijor. Cântecul izbucnește și umple întreaga sală de sunete voioase.

Așa își petrec multe seri coriștii din Ohaba. Petru Armean îi învață mereu cântece noi, le îndreaptă greșelile, muncește cu răbdare și dragoste.

In casa lui Petru Armean sunt două piane. Unul dintre ele, Armean și l-a construit singur. Locuitorii satului îl aud adesea pe Petre cântând. Nu s'ar mai sătura ascultându-l...

Dacă stai de vorbă cu directorul căminului, îți povestește cum a pătruns el tainele muzicii, cât a îndrăgit-o, despre greutățile întâmpinate până a învățat să țeasă melodii.

— De mic copil mi-a fost drag să cânt. Pe atunci fluierașul mi-era prietenul bun. Doineam în poiană păscând oile. Doar ele mă ascultau, și codrul. Cu fluierașul îmi cântam toată jalea și amarul meu de copil bătut de nevoi... Anii treceau și nu puteam învăța mai mult. Abia acum în timpul puterii populare am avut posibilitate să studiez. Acum cunosc notele, cunosc și din operele marilor compozitori ai lumii: Beethoven, Schubert, Wagner, Ceaicovschi. Am început să compun și eu melodii. N'am să uit niciodată primul concurs la care am participat. Era în timpul Festivalului. Parcă văd și acum sala plină de spectatori. Eram nesigur de mine, emoționat...

Petru Armean își șterse fruntea asudată, apoi își ridică ochii spre diplomele înrămate din perete. Sunt răsplata muncii lui.

— Uite, cea de colo mi-a fost dăruită la Concursul organizat în cinstea Festivalului Mondial al Tineretului, cealaltă am primit-o pentru compoziția mea, „Te cânt, Republică a Păcii".

★

...E seară. Petru și Rafila s'au întors dela munca câmpului. La lumina pâlpâindă a lămpii, Petru se așează în fața pianului. Stă un minut, răsfoiește filele unei partituri, apoi dă viers cântecului:

„Mai bădiță, badiule,
Unde duci oițele?
Le duc, nene, la câmpie
Că-s dela gospodărie".

Mâinile-i lunecă ușor pe clapele pianului. Cântă, când cu înflăcărare, când cu duioșie. Lângă el, Rafila coase și îngână încetinel. Pune apoi cusătura de o parte și se așează și ea lângă Petre. Împreună, cântă la pian la patru mâini.

...Melodia s'a sfârșit. Norica, fetița lor care nu are decât 3 ani, e nerăbdătoare să-și arate și ea „măestria" la pian: „Do-re-mi-fa-sol-la-si pentru copii". Atâta știe deocamdată...

Ecaterina POP

Petru Armean este și un bun viorist. Iată-l cântând, acompaniat la pian de soția lui.

Plantați o mică livadă!

Pomii fructiferi sunt unele dintre cele mai productive plante cultivate în țara noastră. Ei pot da roade timp de 30—40 de ani de-a-rândul fără a cere prea multe lucrări speciale. De aceea este în interesul nostru, al tuturor, ca la noi să se planteze cât mai mulți pomi fructiferi. Plantarea unei mici livezi în jurul casei sau pe lângă școală nu-i un lucru prea greu.

Mai întâi trebuie să alegeți locul. Pomii nu sunt deloc pretențioși.

După ce săpați parcela cât se poate mai adânc (30—35 cm.), însemnați cu un țăruș lung de 1,5 m. locul unde veți planta fiecare puiet, fie în pătrat fie în dreptunghi, așa cum vedeți în figura nr. 1. Între pomi lăsați cam 6 m. și aceeași distanță să fie și între rânduri.

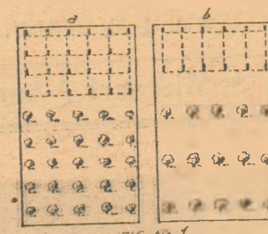

FIG. Nr. 1

Puieții vi-i puteți procura dela pepiniera unei gospodării agricole de stat, colective, etc. Puieții pentru plantat trebuie să aibă cel puțin 3 rădăcini principale groase de 1 cm. și lungi de vreo 30 cm. Trunchiul să fie drept, înalt de 60—80 cm., și gros de cel puțin 1,5—2 cm. Coroana trebuie să aibă 3 ramuri în așa fel așezate încât să cuprindă trunchiul din toate părțile. După ce-ați făcut rost de puieți îi veți îngropa pentru câtva timp într'o încăpere întunecoasă și răcoroasă, de pildă într'o pivniță sau într'o groapă săpată în pământ și acoperită bine cu scânduri sau rogojini. Aici tăieturile provenite din tăierea ramurilor rănite sau lovite se vor veșteji, se va forma calusul (un înveliș de țesut viu) și vor ieși la iveală locurile rădăcinilor noi.

Gropile trebuie să le faceți cât mai de vreme, cel puțin cu 3 săptămâni înainte de plantare, pentru ca pământul să se aerisească și să se încălzească bine. Dimensiunile obișnuite ale unei gropi sunt: adâncimea 60—70 cm. și lățimea până la 80—100 cm. La plantare e bine să folosiți scândura de plantat care vă ajută să păstrați distanța dintre pomi. O puteți confecționa singuri cu multă ușurință. Este o scândură obișnuită, cu lungimea de 1,5 m., lățimea de 15 cm., și grosimea de 2 cm., cu două găuri la capete și o crestătură în formă de V la mijloc. Înainte de a săpa groapa, așezați scândura pe pământ în așa fel încât crestătura dela mijloc să corespundă cu locul unde trebuie plantat puietul și bateți aici tutorele. În găurile dela capete se bat doi țăruși mai mici iar după aceea se scoate tutorele. În timpul săpatului stratul de pământ de deasupra se aruncă într'o parte a gropii iar stratul de jos în cealaltă parte. După ce groapa a fost săpată se așează din nou scândura peste cei doi țăruși mici. Prin crestătura dela mijloc se bate bine tutorele și pe fundul gropii se pune pământ scos tot dela fund. Se formează astfel o ridicătură care trebuie bătătorită cu piciorul. Înainte de plantare în groapă se pune bălegar putred formând un mușuroi care va ajuta la desvoltarea rădăcinilor. După ce scurtați puțin coroana și rădăcinile așa cum vedeți în fig. 2, înlăturând părțile rupte sau lovite în timpul transportului, începeți plantarea propriu zisă. Rădăcinile puietului se mocirlesc puțin într'un amestec de lut și apă și se așează cu multă băgare de seamă pe mușuroiul de bălegar din groapă.

Peste rădăcini se pune pământul afânat și fertil scos dela fund. Puietul trebuie să-l așezați astfel încât coletul, adică punctul de pe tulpină de unde începe rădăcina, să fie cu 5—8 cm. deasupra solului. După ce groapa a fost astupată, în jurul puietului se face un șanț circular și se udă cu 20 litri de apă. Când apa a fost absorbită pământul se acoperă cu mraniță. Apoi puietul se leagă de tutore, ușor, pentru a nu fi rănit sau împiedecat în creșterea sa normală.

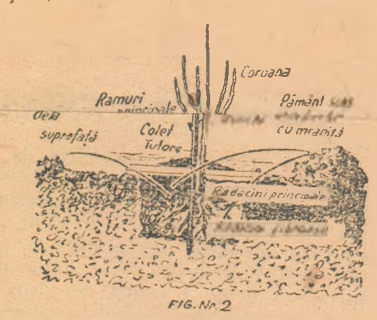

FIG. Nr. 2

Cu aceasta plantarea este gata. Dar și de acum înainte pomii trebuie îngrijiți cu multă atenție. De pildă, veți plivi cu grijă toate buruienile, iar în cazul unei veri secetoase veți uda de mai multe ori pomul cu câte 2—3 căldări de apă. Mai târziu, veți tăia din coroană ramurile uscate și veți mai îngrășa pământul cu 30—40 kg. de bălegar pentru fiecare pom. Astfel, în mica voastră livadă vor crește pomi viguroși, care nu peste multă vreme vă vor răsplăti munca printr'un dar de preț: rodul lor.

tehnician Al. G. ARCALEANU

Colțul curioșilor

O inflorescență uriașă

In pădurile tropicale veșnic umede de pe insula Ceylon, crește un soi de palmier înalt, frumos și drept, căruia i se zice palmierul-umbrelă sau evantai. Tulpina sa albă și netedă este încununată cu o coroană bogată în frunze neobișnuit de mari. Acest palmier înflorește doar o singură dată în viața sa! In timpul înfloririi, în vârf se dezvoltă o uriașă inflorescență alcătuită din numeroase flori mici, de culoare galben deschis. Este cea mai mare inflorescență din câte se întâlnesc în natură. Atinge o-înălțime de 13—14 m! După înflorire, se formează fructele de mărimea unor cireșe, cu sâmburi foarte tari. După ce se coc fructele, arborele se usucă și moare. Acest soi de palmier este foarte folositor populației băștinașe. Din măduva lui moale se prepară amidon și un vin gustos, iar din sâmburii fructelor se fac mărgele și nasturi. Frunzele tinere sunt folosite de localnici ca aliment („varză de palmier"), iar din cele vechi se lucrează pălării, rogojini și acoperișuri pentru colibe.

„Ursulețul auriu"

In codrii bătrâni ai Boliviei, unde cu greu își taie cale piciorul omului, trăiește un animal curios — „furnicarul pitic". Este foarte mic (370 mm. lungime) și se mișcă cu greutate.

Furnicarul pitic e acoperit cu o blană deasă, lungă și mătăsoasă, de o frumoasă culoare aurie. Labele dinapoi se termină cu patru ghiare foarte ascuțite, iar cele dinainte — cu două. Cu ajutorul lor se cațără în copaci, unde poate sta atârnat ore întregi fără să se clintească. Din pricina mișcărilor sale puțin îndemânatice, care amintesc pe cele ale ursului, și datorită culorii blănii, localnicii au numit această ciudată vietate „ursulețul auriu".

„Ursulețul" trăiește mai mult singuratic. Toată ziua doarme atârnat de copaci și numai noaptea pornește la vânătoare. Se hrănește cu furnici, termite, muște, viespi și cu larvele lor. Atunci când e atacat, „ursulețul auriu" se apără vitejește, apucându-și vrăjmașul cu ghiarele sale ascuțite. Insă este atât de slab, încât și o cucuvea cât de mică îi poate veni ușor de hac.

(După „Vocrug Sveta")

Vești din lumea întreagă

Un concurs de desene în India

Ziarul indian „Shankars Weekly" a organizat la Delhi un concurs internațional de desene executate de copii. La concurs au participat copii din 41 de țări, care au prezentat 15.000 de desene.

Zilele acestea s'au dat rezultatele concursului. Nouă dintre premii au fost câștigate de copii sovietici. Desenul elevei Larisa Davatț din Moscova a fost distins cu premiul I.

Pandith Nehru, primul ministru al Indiei, a înmânat aceste premii ambasadorului U.R.S.S în India, M. A. Menșikov, pentru a fi trimise copiilor sovietici.

S'a încheiat Congresul F. S. M.

De curând s'au terminat lucrările celui de al III-lea Congres Mondial al Sindicatelor, care a avut loc la Viena.

In numele celor 88.600.000 oameni ai muncii, bărbați și femei, Biroul Executiv al Federației Sindicale Mondiale, a adoptat o serie de hotărîri și rezoluții.

Congresul a arătat că Federația Sindicală Mondială luptă pentru ca oamenii muncii de pretutindeni, fără deosebire de rasă, sex, religie sau naționalitate, să aibă o viață fericită.

In ultima sa ședință, Congresul a arătat că datoria tuturor organizațiilor sindicale este să lupte și să vegheze ca muncitorii să trăiască în liniște, să aibă salarii satisfăcătoare, să se bucure de dreptul la odihnă. Fiecărui muncitor din întreprinderi, instituții, mine, de pe șantiere, din agricultură, să-i fie asigurată pe deplin înfăptuirea tuturor drepturilor sindicale și libertăților democratice.

La Congres s'a adoptat o rezoluție adresată tuturor oamenilor muncii din lumea întreagă cu ocazia zilei de 1 Mai.

O scenă obișnuită în regiunile vietnameze ocupate de colonialiștii francezi: copiii vietnamezi trag din greu ricșele în care se lăfăiesc bogătașii cărora le-a venit chef de plimbare. Deseori, acești copii înhămați la ricșe parcurg mulți kilometri, sleindu-și forțele în schimbul unei bucăți de pâine.

Intr'o zi de Duminică...

Scriu aceste rânduri pentru prietenii mei din unitatea 5 din Mediaş, in amintirea plăcutei Duminici pe care am petrecut-o în mijlocul lor.

Cu vreo câteva zile înainte, prietenul meu îmi spusese:

— Vrei să vii Duminică la noi în unitate? Ai să-i cunoşti pe pionierii noştri: să vezi ce băieţi veseli şi ce fete prietenoase sunt la noi. Vii?

— Duminică? m'am mirat eu. Parcă m'ai chema acasă la tine, în vizită, nu la şcoală. Doar Duminică nu-i nimeni la şcoală.

— He, râse el, Duminică cei dintr'a V-a merg în excursie, gimnaştii noştri vor fi pe teren, cei din cercul artistic au repetiţie... Dacă vrei mergem şi noi în excursia din pădure, cu cercetătorii plantelor de primăvară. Vii?

— Merg bucuros, i-am răspuns.

Eh, dar ce necaz m'a apucat Duminică dimineaţa când la geam, în locul soarelui vesel, m'a întâmpinat o zi posomorîtă, ploioasă.

— Gata şi cu excursia şi cu gimnaştii şi cu toată vizita. O să stăm frumuşel acasă, mi-am spus.

Când am auzit bătăi în uşă, nici prin gând nu mi-a trecut c'ar putea fi chiar el, prietenul meu.

— Gata eşti? mă strigă. Hai repede, baieţii s'or fi adunat toţi. Şi adăugă, văzându-mi nedumerirea:

— Ei, sigur, ploaia ne-a stricat planul cu excursia, n'avem ce-i face. Da'la şcoală mergem. Hai, n'o să-ţi pară rău.

...La Şcoala Germană de 7 ani din Mediaş se intră pe o poartă boltită, de piatră. Te trezeşti dintr'o dată într'o curte şi, drept în faţă, ţi se deschide uşa şcolii. Am urcat câteva trepte şi ne-am oprit în faţa unei uşi pe care scria cu litere mari: „Pionierzimmer" — Camera pionierilor, adică. In cameră câţiva pionieri stăteau în jurul unui aparat de radio (ni l-au dăruit muncitorii dela fabrica „Emailul Roşu", mă lămuri prietenul meu) şi ascultau muzică, unii discutau, alţii urmăreau cu interes o partidă de şah. Partenerii [erau]: un băiat cu părul blond deschis, aproape alb, cu ochi ageri şi un tânăr simpatic, cu faţa calmă, liniştită.

— Băiatul e Günther Wotsch, conducătorul unităţii noastre, mă lămuri prietenul meu. Iar cel cu care joacă şi care, fii sigur, o să-l bată e tovarăşul Hientz, instructorul nostru.

Am urmărit şi eu jocul, dar nu prea mult, că Günther a mâncat bătaie şi partida s'a isprăvit. La început m'am simţit cam stânjenit, dar apoi prietenul meu mi-a prezentat mai mulţi pionieri şi eu am început a mă'nvârti printre ei în cele trei încăperi ale Camerei pionierilor.

Cea de-a doua dintre ele semăna întocmai cu un atelier. Pe mese ori rezemate de pereţi, stăteau câteva hărţi, unele mai mari, altele mai mici, terminate ori abia începute, lucrate în traforaj. Dar nu erau aşa, nişte hărţi simple. Straturi mai subţiri şi mai groase de placaj aşezate în etaje şi colorate diferit arătau unde se găsesc munţii, care sunt dealurile, sau în ce parte se întind câmpiile. Aşa cum v'am spus, camera semăna cu un atelier. Chiar şi acum se lucra. Gerhard, un băiat înalt, potrivea relieful Americii de Nord; tovarăşul Hientz, instructorul, desena contururile unor munţi, alţi câţiva băieţi tăiau cu fierăstraie subţiri, din bucăţi de traforaj, insule, ţări, contururi de mări. Mi-am rotit ochii prin toate părţile, minunându-mă de îndemânarea şi priceperea pionierilor din unitatea 5. Când privirea mi se ridică din întâmplare sus, spre tavan, am văzut acolo atârnând, ca nişte ţânţari uriaşi, două schelete de aeromodele. Nu ştiu care dintre băieţii de-aici le-au construit, dar erau bine lucrate.

Din camera de alături mă atraseră vocile şi exclamaţiile fizicienilor.

— Acolo e un fel de „fabrică de instrumente de fizică", rosti glumeţ prietenul meu care observase că mă îndrept într'acolo. Aici îşi petrec cei din cercul

de fizică cele mai plăcute ceasuri. Hai înăuntru şi vezi ce lucrează

Să vezi ce lucrează... asta nu-i greu. Mai greu e să pricepi ce lucrează. Fizicienii şi-au strâns în diferite cutii fel de fel de fiare, de table şi monede vechi. Cu câtă grijă mi-a luat Gerhard Pikulski, din palmă, o biată monedă galbenă cu care mă jucam! La ei e preţuită fiecare sârmuliţă. Uite, chiar acum Pikulski stătea şi freca de mama focului, cu hârtie sticlată, o foiţă de cupru.

— Asta o să fie una din foiţele unui electroscop, mi-o plimbă el mândru prin faţa nasului, după ce-o frecase de lucea ca aurul.

Schiroky Karlheinz migălea cu grijă la schema unui motor electric. Litschel Dieter construise din lemn ceva aşa, ca scheletul unui pătuţ de păpuşă, pe care spunea că va înfăşura sârmă şi-l va folosi tot la construcţia unui motor electric. N'am priceput eu prea bine, că noi învăţăm Fizică numai la anul şi aici erau aparate destul de complicate. Dar când am văzut între toate aparatele două păpuşi mici, m'a pufnit râsul.

— Ia uită-te! exclamai, sunteţi constructori de aparate de fizică, da cu păpuşile tot vă mai jucaţi.

Fizicienii începură să râdă.

— Hai să-ţi arătăm cum ne „jucăm" cu ele, îmi explică unul dintre ei.

Luă de pe masă un aparat pe care-l observasem şi înainte. Era foarte simplu: o coardă de vioară care era fixată la capătul de sus de o căsuţă mică de lemn. Capătul de jos era vârît într'un tub de sticlă care se termina cu o limbă de placaj ce sta în poziţie perfect orizontală.

— Vezi, ăsta-i un higrometru. Limba asta atârnată la capătul de jos al coardei arată umiditatea aerului. Ca să înţeleagă toată lumea despre ce-i vorba, fetele din cercul „Mâini Indemânatice" ne-au îmbrăcat două păpuşi: una în costum de excursie, cu rucsac în spate, alta cu pelerină de ploaie. Păpuşile vor fi aşezate de o parte şi de alta a limbii de placaj. Aparatul se aşează afară. Sub influenţa umidităţii aerului, coarda se întinde şi limba se îndreaptă spre stânga, adică spre păpuşa noastră îmbrăcată în pelerină: atunci vom şti că plouă.

— Da, şi vom şti dinainte dacă putem merge sau nu în excursie, întări un băiat dintr'a V-a.

M'am mai plimbat eu printre băieţi, dar m'am ferit să-i încurc, că toţi aveau treabă Adică nu, nu chiar toţi. Lângă fereastră sta rezemat un pionier, mărunt ca statură şi se uita cu interes în jur.

— Tu nu lucrezi, nu faci nimic? am intrat eu în vorbă cu el.

— După cum vezi, îmi răspunse privindu-mă cu ochii-i ghiduşi.

— Da' de ce? Atunci de ce ai venit la şcoală?

— Aşa, din întâmplare. Eu sunt într'a IV-a şi la noi nu sunt cercuri decât pentru cei din clasele mari. Ei învaţă fel de fel de lucruri, nouă însă ne zic că trebuie să mai creştem

— Nu mai spune, mă minunai eu, dar atunci voi cum vă petreceţi timpul liber?

— Ei, cum putem: jucăm fotbal, ne batem, ba facem chiar şi nebunii, răspunse el râzând.

„Ce bine că nu-s într'a IV-a, mă gândii mulţumit. Ce m'aş face să fiu la şcoala asta, să mă uit cum toţi fac câte ceva, se distrează, lucrează cu plăcere şi mie să-mi spună „că-s mic"?!..."

Pe urmă însă am uitat discuţia asta care m'a turburat Mi-am adus aminte de ea numai când scriam şi am însemnat-o aici ca, de-o citi-o Günther Wotsch, conducătorul unităţii 5 din Mediaş, să nu-i mai uite pe pionierii clasei a IV-a şi nici chiar pe cei dintr'a III-a.

M'am mai uitat apoi pe la aparatele de fizică şi mi-aş mai fi petrecut acolo destulă vreme, dar l-am auzit pe Erich Jekeli (un alt pionier cu care m'am împrietenit) strigându-le câtorva băieţi „Haideţi, începem repetiţia pentru piesa!" şi m'am gândit să merg şi eu după ei. Numai că m'am rătăcit puţin prin şcoală şi am nimerit într'o clasă în care mai multe fete stăteau şi vorbeau. Işi arătau una alteia cusături, lucruri de mână pe care, după câte am înţeles eu, chiar ele le lucraseră. Abia când le-am văzut mi-am amintit că, deşi Şcoala Germană din Mediaş e mixtă, şi deşi eu mă găseam de mai bine de două ceasuri în ea, nu văzusem nici la cercul de Geografie, nici la cel de Fizică nici măcar o singură fată.

— Pe semne, îmi făcui eu socoteala, băieţii socotesc că fetele au mâini dibace la cusut, la îmbrăcat păpuşi, dar la pilit fiare vechi nu. In ce mă priveşte, înainte eu tot aşa credeam. Dar chiar la noi la şcoală, câteva pioniere au făcut nişte căsuţe pentru păsări, mai ceva decât ale băieţilor. Cât despre fetele dela Şcoala Germană, vă asigur că au nişte mâini de aur. Brodează minunat, ţes în aşa fel că nici nu bagi de seamă că materialul a fost rupt, şi pun nişte petece cum n'am mai văzut. (Ei, ce n'aş da eu să-mi pot petici astfel pantalonii când mi-i agăţ prin pomi!) Şi Karin Teihl şi Erika Schuller şi multe alte fete cos cu adevărat foarte frumos. Mai târziu, când s'au dus la repetiţia orchestrei (căci trebuie să ştiţi că pionierii dela Şcoala Germană se pregătesc să dea o serbare) le-am auzit pe unele dintre ele cântând foarte frumos din acordeoane şi din fluierase.

★

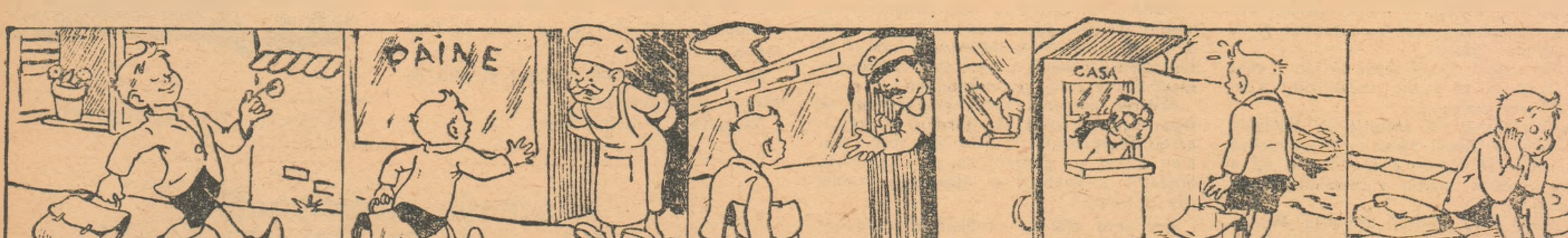
Ei, câte n'aş mai scrie eu despre prietenii mei din unitatea 5! Despre toate aş povesti: despre râsetele pe care le-au stârnit Erich Jekeli, Günther Theil şi alţi băieţi când au repetat cele două scenete humoristice; despre filateliştii la care am văzut timbre vechi, de prin toată lumea. Dar cel mai mult aş tot povesti despre ce-i mai minunat în unitatea 5: despre prietenia dintre pionieri, despre voioşia cu care fac totul

..Când am plecat din şcoală, deşi mai ploua şi cerul tot posomorît era, mi se părea mai frumoasă ziua şi, nu ştiu cum, îmi venea să cânt aşa în gura mare, un cântec despre prietenie.

M. ŞIPOŞ

Ce-ar fi dacă şi alţii n'ar avea chef...

Versuri de **GICA IUTEŞ** — Desene de **BURSCHI**

— Ce soare-i! Şi-s atâtea flori!
Şi-albastru-i cerul fără nori...
Clătit e parcă în sineală!
[P]ăcat ar fi să merg la şcoală...
Nici chef de lecţii nu am, zău...
Mai bine merg la Herăstrău.
Să-mi cumpăr cinci covrigi cu mac
Să-l am provizie pe lac.

— Covrigi cu mac, auzi, să ceară
Pe-aşa o zi de primăvară!
Ce spui? Vrei pâine? Orice-o fi?
Măi Gică nu ne plictisi.
Azi n'avem chef să-ţi coacem pâine,
Incearcă mâine ori poimâine.

— Tramvaiu-l iau că-i drumu lung.
Şi-aş vrea mai repede s'ajung.

— Tramvaiul pentru Herăstrău.
Da ăsta-i, dar îmi pare rău —
Pe-aşa o vreme, eu, vatman,
Ca să te duc, nu.. chef nu am

Nu vezi ce soare-i, ce frumos?
Tu n'ai decât să mergi pe jos!

— Ia uite, a'nchis chioşcul parcă...
Hei, stai aşa, că vreau o barcă!

— Ce barcă? Nu vezi? Mă grăbesc,
Mă duc să mă mai odihnesc.
N'am chef deloc să te a[ştept]!
Cum zici că asta nu e drept?
Pe-o zi atâta de frumoasă
N[u]mai de cheful meu îmi pasă!

— Dar nu pricep cum s'a'ntâmplat,
Atâta drum în van să b[at]
Flămând sunt, iată, ca un [c]âine.
Brutarii n'au chef să-mi dea pâine.

Pe jos vatmanul m'a trimis,
Chioşcu'n nas mi-a fost închis.
„N'am chef!" spun toţi în gura mare...
Ce'nseamnă asta, frăţioare?!

I. V. Miciurin, îndrăzneţ transformator al naturii

A sosit primăvara! Peste tot, voi, tinerii naturalişti aţi ieşit la lucru în grădină, unde semănaţi, plantaţi, răsădiţi. Dar nu numai atât. Voi veţi face desigur şi multe experienţe, vă veţi strădui să pătrundeţi cât mai adânc în tainele vieţii plantelor, să vă însuşiţi tot mai mult minunata ştiinţă a marelui învăţat rus Miciurin, despre transformarea naturii plantelor, despre îmbunătăţirea tuturor soiurilor cultivate. In cei 60 de ani de muncă, Miciurin a creat peste 300 de specii noi de pomi fructiferi, arbuşti, flori. Publicăm mai jos două povestiri din viaţa lui Miciurin din cartea „Povestiri despre Miciurin" de V. Lebedev — Ed. Tineretului 1953.

Şuba siberiană

Odată a venit la Miciurin un călător de departe. Spre deosebire de mulţi alţi vizitatori, el s'a interesat mai ales de trandafiri. Alţii admirau mai mult merele şi perele, dar el nu-şi lua ochii dela trandafiri.

Dacă vă aduceţi aminte, în povestirea despre trandafiri se spunea că Miciurin îi deprinsese să-şi aştearnă crengile la pământ, pentru ca, iarna, zăpada să-i acopere ca o şubă şi să-i apere de gerurile cumplite.

Noul vizitator nu se deslipi mai toată ziua de lângă trandafirii lui Miciurin: i-a cercetat amănunţit şi cu atenţie. Mai mult chiar, s'a aşezat jos ca să poată măsura mai bine cu o linie lungimea tulpinii şi distanţa la care ea se aşterne pe pământ...

Tot ce măsura, îşi nota într'un carnet.

Miciurin l-a privit cu mult interes pe acest vizitator, îi făcea plăcere că dădea atâta atenţie florii lui preferate.

Ivan Vladimirovici s'a apropiat de musafirul necunoscut şi l-a întrebat: „Nu vreţi să-mi spuneţi şi mie prin ce v'au atras atât de mult trandafirii mei?"

Musafirul s'a sculat, l-a salutat respectuos pe Miciurin şi i-a răspuns:

— Cred, Ivan Vladimirovici, că trebuie să fiţi tot atât de mândru de aceşti trandafiri ca de cei mai minunaţi peri şi meri pe care îi aveţi.

Miciurin a fost toată viaţa un om foarte modest. El s'a încruntat puţin şi i-a spus:

— N'am cultivat o asemenea grădină din mândrie, ci pentru a înfrumuseţa şi înlesni viaţa poporului.

Străinul s'a grăbit să răspundă la aceste cuvinte:

— Trandafirii dumneavoastră care se aştern la pământ vor aduce un mare folos poporului, Ivan Vladimirovici...

Din vorbă în vorbă, Miciurin a aflat că străinul venise din aspra şi îndepărtata Siberie.

— Nu cumva vă pregătiţi să plantaţi trandafiri în Siberia? — l-a întrebat Miciurin, clipind din ochi cu blândeţe şi cu o urmă de duioşie.

— Să vedem ce voi reuşi să fac, a răspuns fără să se laude musafirul. Vom trăi şi vom vedea...

Acest răspuns i-a amintit lui Miciurin felul cum el însuşi răspunsese odinioară celor care îşi bătuseră joc de el. El a strâns puternic mâna vizitatorului său, urându-i:

— Toate să-ţi meargă din plin. Pentru orice ai avea de gând să întreprinzi, îţi doresc din toată inima izbândă. Te rog doar să mă înştiinţezi şi pe mine de victoria dumitale.

A trecut de atunci câtva timp şi iată că în ziare au început să apară note în care se vestea că în Siberia cea aspră, pentru prima oară, lângă oraşul Omsc, iar apoi lângă oraşul Crasnoiarsc şi chiar mai la Nord se fac uimitoare experienţe de pomicultură.

Omul care odinioară fusese la Ivan Vladimirovici Miciurin şi cercetase trandafirii săi, şi care se numea Chiziurin, încerca acum la el acasă să deprindă merii, perii şi vişinii să crească nu în sus, ca deobicei, ci să se întindă pe pământ.

Cum a citit notele din ziar, Miciurin şi-a dat seama de ce, cu câtva timp în urmă, pe vizitatorul siberian îl interesaseră atât de mult trandafirii săi.

— Deştept băiat! a spus Miciurin ajutoarelor sale. S'a gândit bine.

A mai trecut câtva timp şi Miciurin a primit din Siberia scrisoarea promisă, în care cei de acolo îi anunţau succesele lor şi îi descriau cum le obţinuseră.

Horticultorii din Siberia întrebuinţau acelaşi procedeu ca şi cel folosit de Miciurin pentru trandafiri: aplecau tulpinele tinerilor pomi la pământ, legându-le de ţăruşi puternici. Când pe tulpinele astfel încovoiate creşteau crenguţe, erau şi ele întinse de-a-lungul pământului şi fixate un timp cu ţăruşi, aşa culcate cum erau.

Tinerii pomişori păreau că îmbrăţişează şi cuprind cu ramurile lor pământul pe care crescuseră, căutând căldură şi apărare.

Şi n'au fost desamăgiţi: pomişorii culcaţi primeau la sânul pământului şi căldură şi apărare şi chiar hrană mai multă!

Ştiinţa a stabilit încă de mult că pământul răspândeşte căldură tot timpul anului, mai ales primăvara, vara şi toamna. Iarna, ce-i drept, e mult mai puţină, dar totuşi poate fi de folos plantelor.

Căldura păstrată în pământ încălzeşte copăceii şi le ajută să se desvolte mai bine. Pe lângă aceasta, seva hrănitoare a pământului nu se mai risipeşte, ajutând creşterea în înălţime a pomilor. La florile şi fructele pomilor culcaţi la pământ poate ajunge acum mai multă hrană.

Pomii dau mai multe flori, iar fructele pe care le rodesc florile sunt mai mari, mai zemoase şi mai dulci.

Dar acestea nu sunt încă toate foloasele! Cel mai de seamă este faptul că iarna pomii aşternuţi la pământ sunt în întregime acoperiţi cu o şubă de zăpadă.

Ştiţi ce nămeţi se înalţă iarna în întreaga Rusie. In Siberia, haina de zăpadă pe care o îmbracă pământul este şi mai bogată, şi mai groasă decât la noi. Ea învălue pământul, şi odată cu el, acoperă şi pomii, apărându-i de gerurile cumplite. De aceea, se vede, îmbrăţişează ei pământul cu atâta încredere şi dragoste, cu ramurile lor.

Mintea înţeleaptă a lui Miciurin a născut această idee nouă în pomicultură şi n'a fost numai o simplă inovaţie ci un fapt care a produs o adevărată răsturnare în opera de cultivare a livezilor

Mii de oameni s'au entuziasmat în faţa acestei victorii a gândirii miciuriniste. Frumoasele şi enormele mere stăteau direct pe pământ ca şi castraveţii, bostanii şi dovlecii şi atârnau pe ramurile aplecate.

Era ceva atât de neobişnuit, încât oamenii îşi puteau cu greu crede ochilor Iar acum, zeci de mii de hectare sunt cultivate în Siberia cu pomi fructiferi, meri, pruni, vişini aşternuţi la pământ. Geroasa Siberie are tot mai puţină nevoie de fructe dulci aduse din alte părţi ale ţării.

Elevii lui Miciurin au asigurat întinsul pământ siberian cu fructe minunate Trandafirul miciurinist i-a învăţat acest lucru.

Strugurii din Cozlov

Miciurin nu se putea împăca cu gândul că în Cozlov nu se găseau decât struguri aduşi din Sud. Ei trebuiau cumpăraţi la preţuri mari dela negustorii de fructe. Erau atât de scumpi, încât cei mai mulţi oameni, muncitorii şi meseriaşii, nici nu se puteau apropia de ei.

Miciurin a hotărît atunci să cultive în Cozlov o varietate nouă de struguri de Nord.

Despre un asemenea lucru nu auzise nimeni, nicicând! Indată ce au aflat că Miciurin a cerut celor din Sud butaşi de viţă de vie, altoi de viţă, vecinii săi din Cozlov au şi început să-l zeflemisească:

— Şi-a pierdut minţile Miciurin al nostru! Ce l-a trecut prin cap: să cultive viţă de vie în Cozlov! Este ca şi când ar vrea să schimbe între ele Marea Neagră şi Marea Albă...

Miciurin ceruse să i se trimită din Sud altoi din două varietăţi de viţă de vie, „albă" şi „neagră".

La glumele răutăcioase şi la neîncrederea vecinilor el răspundea tot cu glume, păstrând totuşi un aer serios:

— Am să încrucişez viţa de vie albă cu cea neagră şi aşa îşi vor schimba locul.

La început, Miciurin, a sădit cu grijă butaşul de viţă pe care-l primise, într'o magazie adăpostită de vânt, dar neîncălzită.

Mai târziu, când acesta a prins puteri şi a crescut, Ivan Vladimirovici l-a mutat în grădină într'un loc deschis: l-a scos cu rădăcini cu tot şi l-a sădit în gropi pregătite dinainte

Lăstarii de viţă au fost aproape în întregime acoperiţi de zăpadă în timpul iernii şi de aceea ei n'au avut de suferit de pe urma gerului. Dar Miciurin urmărea ca pe aceste mlădiţe să aibă timp să se coacă vara struguri dulci, mari şi zemoşi.

Acesta însă era un lucru foarte greu.

Verile nordice sunt scurte şi ploioase. Strugurii nu au nici soarele şi nici căldura cu care s'a obişnuit viţa de vie în Sud.

Ce n'a făcut Miciurin pentru a obişnui viţa de vie cu clima din oraşul Cozlov! A cerut altoi de viţă de vie din regiuni cu climă ceva mai aspră decât în Crimeea, de exemplu din regiunea Donului, din regiunea Rinului şi chiar din Canada.

„Astral", „Buitur", „Goliaf", „Cascad", iată cum se numeau varietăţile cerute de Miciurin pentru a îmbunătăţi viţa de vie din Nord.

El aplica în aclimatizarea viţei de vie aceleaşi metode pe care le folosise cu „Chitaica" şi cu trandafirii Aduna polenul luat de pe viţa de vie cu struguri mari şi dulci şi poleniza viţa de vie cu struguri mărunţi. Dar cu toată munca lui, mofturoasa viţă de vie nu voia să i se supună.

Oaspetele din Sud, răsfăţat şi plin de nazuri, se încăpăţâna.

Miciurin l-a învins totuşi.

In una din lucrările ştiinţifice pe care le studia, privitoare la vegetaţia întregului glob pământesc, Miciurin a găsit descrierea unei viţe de vie care creşte în taigă. In taiga sălbatică şi bătută de vânturi din Ussuri, în Orientul Indepărtat, aproape de Oceanul Pacific, neadăpostită de nimic, creştea o viţă de vie sălbatică sau sălbăticită.

După obiceiul său, Miciurin a scris câteva scrisori locuitorilor din Extremul Orient: oamenilor de ştiinţă, vânătorilor, militarilor.

Cerea să i se trimită butaşi din această viţă de vie sălbatică din taigă.

Oamenii din Extremul Orient au răspuns la cererea sa.

Miciurin a primit din ţinutul Ussuri mlădiţe şi butaşi de viţă de vie.

Vecinii şi în special vânzătorul de fructe din Cozlov, francezul Dulneau, au început să-l zeflemisească fără ocol.

— Aţi pierdut completament raţiunea, monsieur Miciurin, se amuza el pe socoteala lui Ivan Vladimirovici. Ce veţi face din acest sălbatic?...

Miciurin ştia ce trebuie să facă. El a încrucişat viţa din taigă cu o varietate bună din Sud, încrucişând apoi ceea ce obţinuse cu viţa de vie „albă" şi „neagră", care se şi adaptase.

N'a trecut prea mult timp şi în grădina lui Ivan Vladimirovici Miciurin s'au copt ciorchini grei de struguri dulci, zemoşi, mari, struguri de Nord.

S'au făcut de ruşine cei care îşi bătuseră joc şi nu crezuseră în planurile lui Miciurin. Când a gustat strugurii din grădina lui Miciurin, francezul Dulneau a spus încurcat:

— Vă rog să mă iertaţi, monsieur Miciurin! Voi este un adevărat făcător de miracle...[1]) Mi-e frică însă că va trebui să închidem prăvălia mea...

Deşi nu-l iubea pe negustorul străin, Miciurin l-a liniştit totuşi:

— Nu am de gând să fac comerţ cu strugurii mei... Dar dacă cineva va voi să cultive viţa mea de vie, îi voi da şi altoi şi butaşi.

Vestea despre strugurii lui Miciurin, ca şi aceea despre trandafirii săi, s'a răspândit ca fulgerul. Oameni din toate colţurile ţării au început să vină la el să ceară butaşi.

Pentru Miciurin, cea mai mare bucurie era să dea din viţa sa de vie oamenilor simpli, ţăranilor şi muncitorilor.

Astăzi nu este o raritate să vezi viţa de vie a lui Miciurin chiar în locuri cu clima foarte aspră, cum e cea de pe malurile fluviilor din Nord, Vetlughi şi Unji, şi încă mai la Nord, în regiunea Vologda şi chiar la Arhanghelsc.

Multe kilograme de struguri adună locuitorii din Nord din minunata viţă a lui Miciurin. Ei păstrează cu recunoştinţă amintirea marelui transformator al naturii care a strămutat cu curaj Sudul în Nord.

1) Miracle: (Lb. Franceză) Minune.

In atenţia participanţilor la „Olimpiada Tinerilor Fizicieni"

Etapa I-a a „Olimpiadei Tinerilor Fizicieni" a luat sfârşit. La redacţia noastră au sosit mai mult de 2700 de scrisori.

In numărul 26 (278) din 14 Aprilie se vor publica problemele etapei a II-a. Participaţi cu toţii şi la etapa a II-a pentru ca, la încheerea acestei întreceri, cât mai mulţi dintre voi să se numere printre câştigătorii „Olimpiadei Tinerilor Fizicieni".

Redacţia Bucureşti, str. Academiei Nr. 17 Tel. 3.84.31 — Administraţia: 5.79.60 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.111
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scânteii